

מראה מקומות, שיעור מאת הג"ר מאיר קפלן שליט"א

בבא בתרא פא. - בענין הקונה אילנות קונה קרקע

נקודות שנידונו בשיעור זה:

- הקונה שני אילנות, מספקא להו לרבנן אם קנה קרקע או לא, ומביא מהם בכורים מספק ואינו קורא (שאינו קורא אא"כ ודאי קנה גם קרקע). וצ"ע כיון דמספקא לן אם קנה קרקע או לא נימא המוציא מחברו עליו הראי, ונימא דבודאי אין לו קרקע (ואם קידש המוכר אשה בקרקע זו בודאי הרי היא מקודשת), ולמה מביא בכורים מספק!
- אמר עולא אילן הסמוך למצר תוך ט"ז אמה אין מביאים ממנו ביכורים (ב"ב כו:), וכתבו התוספות דהטעם הוא מפני שאינו "מארצד", ולכן אינו קורא (אע"פ שמותר לסומכו למצר). וצ"ע לפ"ז, אמאי מסקינן דאילן הסמוך למצר מביא וקורא "שע"מ כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ"? אכתי לא קרינן ב" מארצד, שהרי נתן יהושע הקרקע לשכנו, ולא לבעל האילן!
- ברמב"ן (ב"ב כו:) מבואר שהקונה שני אילנות לרבנן מביא ביכורים רק מדרבנן ולכן אינו קורא. ויש לעיין, למה לא פירש שמביא מספק (ולכן אינו קורא)? ועוד, הרי הרמב"ן עצמו כתב לקמן (קל"ו:). דבקונה שני אילנות וקונה שדה לפירות מביא ואינו קורא משום דמספקא לן אי קרינן ב" מארצד!
- ברמב"ם כתב שהקונה שלשה אילנות "יש לו קרקע – ואע"פ שאין לו אלא אילנות בלבד הרי הוא כמי שקנה קרקע". ואינו מובן – האם יש לו קרקע או אין לו? ואם אין לו, האיך מביא ביכורים וקורא – מאי שנא מקונה שני אילנות דאינו קורא?
- ברשב"ם בסוגיין גרס "והכתיב אדמתך אדמתך", פי', שני פעמים אדמתך. והקשו עליו בתוספות שהרי ה"אדמתך" השני אינו מיותר, דדרשינן ממנו במשניות ביכורים "למעט הנוטע בתוך שלו והבריך לתוך של חברו או של רבים". וצ"ע ליישב דעת הרשב"ם.

1. משנה בבא בתרא פא., וז"ל, "הקונה שני אילנות בתוך שדה חבירו הרי זה לא קנה קרקע, רבי מאיר אומר קנה קרקע. הגדילו לא ישפה, והעולה מן הגזע שלו ומן השרשים של בעל הקרקע, ואם מתו אין לו קרקע. קנה שלשה קנה קרקע; והגדילו ישפה, והעולה מן הגזע ומן השרשין שלו, ואם מתו יש לו קרקע."

וגמרא שם, וז"ל, "תנן התם הקונה שני אילנות בתוך של חבירו מביא ואינו קורא, ר"מ אומר מביא וקורא. אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה ר"מ אף בלוקח פירות מן השוק, ממאי? מדקתני משנה יתירא, מכדי תנא ליה דיש לו קרקע, פשיטא דמביא וקורא! אלא ש"מ מחייב היה ר"מ אף בלוקח פירות מן השוק. והא כתיב (דברים כ"ו) אשר תביא מארצד! ההוא למעוטי חוצה לארץ. והא כתיב (שמות כ"ג) אדמתך! למעוטי אדמת עכו"ם. והכתיב אשר נתתה לי! דיהבת לי זוזי וזבני בהו. מתיב רבה הקונה אילן אחד בתוך של חבירו מביא ואינו קורא לפי שלא קנה קרקע דברי ר"מ! תיובתא. א"ל ר"ש בן אליקים לרי' אלעזר מאי טעמא דר"מ באילן אחד ומ"ט דרבנן בשני אילנות? אמר לו דבר שהראשונים לא אמרו בו טעם תשאלני בבית המדרש כדי לביישני? אמר רבה מאי קושיא? דלמא ר"מ באילן אחד ספוקי מספקא ליה ורבנן בשני אילנות ספוקי מספקא להו."

ורשב"ם שם ד"ה מספקא להו, וז"ל, "אי קנה קרקע מן הדין או לא, והאי דאמרי לא קנה קרקע היינו משום דיד המוכר על העליונה דמספיקא לא מפקינן מיניה."

2. גמרא בבא מציעא ו:, וז"ל, "ההוא מסותא דהוו מנצו עלה בי תרי, האי אמר דידי הוא והאי אמר דידי הוא. קם חד מינייהו אקדשה, פרשי מינה רב חנניה ורב אושעיא וכולהו רבנן. ואמר ליה רב אושעיא לרבה כי אזלת קמיה דרב חסדא לכפרי בעי מיניה, כי אתא לסורא אמר ליה רב המנונא מתניתין היא, ספק בכורות אחד בכור אדם ואחד בכור בהמה בין טהורים בין טמאים המוציא מחבירו עליו הראיה, ותני עלה אסורים בגיזה ובעבודה, והא הכא דאמר תקפו כהן אין מוציאין אותו מידו, דקתני המוציא מחבירו עליו הראיה, וכי לא תקפו אסורין בגיזה ובעבודה. אמר ליה רבה קדושת בכור קאמרת, לעולם אימא לך

תקפו כהן מוציאים אותו מידו, ואפילו הכי אסורים בגיזה ובעבודה דקדושה הבאה מאליה שאני."

3. אני עזרי הלכות ביכורים פרק ד' הלכה ד' - מופיע להלן בסוף הרשימה.

4. גמרא בבא בתרא כו:, וז"ל, "אמר עולא אילן הסמוך למצר בתוך שש עשרה אמה גזלן הוא, ואין מביאים ממנו בכורים.

ושם כז:, וז"ל, "תא שמע הקונה אילן וקרקעו מביא וקורא; מאי לאו כל שהוא! לא, ט"ז אמה. תא שמע קנה שני אילנות בתוך של חבירו מביא ואינו קורא; הא שלשה מביא וקורא, מאי לאו כל שהוא! לא, הכא נמי ט"ז אמה.

ושם כז:, וז"ל, "כי אתא רב דימי אמר, בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן אילן הסמוך למיצר בתוך ט"ז אמה, מהו? אמר ליה גזלן הוא ואין מביאים ממנו בכורים. כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אחד אילן הסמוך למיצר, ואחד אילן הנוטה מביא וקורא, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ."

ורש"י כו: ד"ה **ואין מביאים ממנו ביכורים**, וז"ל, "אין צריך להביא ממנו בכורים, דבעינן אשר תביא מארצך (דברים כו)."

ותוס' כו: ד"ה **גזלן**, וז"ל, "גזלן הוא ואין מביאים ממנו בכורים. פי' ר"ח משום דאין מביאים גזל על גבי המזבח שנאמר אני ה' שונא גזל בעולה (ישעיה סא) וכתוב והבאתם גזל וגו' (מלאכי א), ולית לן דעולא דהא בהדיא פסקינן כרבי יוסי דאמר זה נוטע בתוך שלו כו... ומיהו קשיא לרבי יצחק דפריך לקמן לעולא מהקונה אילן וקרקעו מביא וקורא מאי לאו כל שהוא ומאי קושיא שאני התם שקנאו ולא הוה גזלן, ונראה כפי' הקונטרס דאע"ג דמותר לסמוך אין מביאים ממנו בכורים דבעינן אשר תביא מארצך, ולקמן דאמר אילן הסמוך מביא וקורא שעל מנת כן הנחיל יהושע את הארץ לא קאמר שעל מנת כן הנחיל שיהא מותר לסמוך, דבלאו הכי שרי, אלא על מנת כן הנחיל שיהא חשוב כמו מארצך ויכול לומר אשר נתת לי."

5. ורמב"ן כו: ד"ה **אילן הסמוך**, וז"ל, "אילן הסמוך למצר בתוך ט"ז אמה גזלן הוא ואין מביאים ממנו בכורים, פרש"י ז"ל אין צריך להביא ממנו בכורים דכתיב מארצך, ובמס' בכורים פ"ק תנן הסקריקון והגזלן אין מביאים מאותו הטעם משום שנאמר ראשית בכורי אדמתך ואיתא לקמן בפרק המוכר את הספינה. ועדיין תיבעי לך למה לא יחייבוהו להביא מדבריהם כמו שחייבוהו לקונה שני אילנות שלא קנה קרקע, לפיכך הוצרך ר"ח ז"ל לפרש משום שנאמר שונא גזל בעולה."

6. גמרא בבא בתרא קלו:, וז"ל, "איתמר המוכר שדהו לפירות רבי יוחנן אמר מביא וקורא וריש לקיש אמר מביא ואינו קורא, רבי יוחנן אמר מביא וקורא, קסבר קנין פירות כקנין הגוף דמי וריש לקיש אמר מביא ואינו קורא, קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי."

ורשב"ם שם ד"ה מביא ואינו קורא, וז"ל, "שאינו יכול לקרות האדמה אשר נתתה לי, ומיהו בהבאה חייב דכתיב אשר תביא מארצך, שהרי שיעבד לו יניקת הקרקע לפירותיו."

ורמב"ן שם, וז"ל, "וריש לקיש אמר מביא ואינו קורא. כתב הרב ר' שמואל ז"ל דלהכי מביא משום דכתיב אשר תביא מארצך דארצך קרינא ביה כיון שיעבד יניקת הקרקע לפירותיו, ומיהו אינו קורא שאינו יכול לומר מן האדמה אשר נתת לי. ותמיהא לן, אי"כ למה נסתפקו בגמ' (פ"א ב') מאי טעמיה דר' מאיר באילן אחד ודרבנן בבי' אילנות, שהרי הקרקע משועבד לו כל זמן שאילנו קיים! אלא מספקא ליה אי קרינא ביה מארצך אע"ג דלאו כקנין הגוף דמי, וכל היכא דמספקא ליה מביא ואינו קורא כדאיתא בפרק הספינה."

ותוס' שם ד"ה מביא ואינו קורא, וז"ל, "פיי בקונטרס מביא משום דאדמתך קרינא ביה ואינו קורא דלא קרינא ביה מן האדמה אשר נתתה לי, ותימה דאי קרינא ביה אדמתך קרינא ביה נמי מן האדמה אשר נתתה לי, ונראה שתקנו מדרבנן להביא משום קנין פירות אבל קריאה לא מדאמרין בהמוכר את הספינה (לעיל דף פב.). משום דמיחזי כשיקרא או משום דאתי לאפקועי מתרומה ומעשר."

7. רמב"ם הלכות ביכורים פרק ב' הלכה י"ג, וז"ל, "הקונה אילן בתוך שדה חבירו אינו מביא לפי שאין לו קרקע, שלשה יש לו קרקע ואע"פ שאין לו אלא אילנות בלבד הרי הוא כמי שקנה קרקע, קנה אילן אחד וקרקעו ה"ז מביא."

והשגת הראב"ד שם וז"ל, "הקונה אילן בתוך שדה חבירו וכו'. אמר אברהם, לא כי אלא מפני שבסתם קנה עמהם קרקע, ואם פירש בלא קרקע אינו מביא, ואינו דומה לשנים סתם לפי שהשנים ספק אם קנה קרקע אם לא קנה, ואם דימה אותו למבריך ברשות לשעה טעה שהרי אף השנים יש לו להעמידם שם כל ימי היותם ואם לא מפני הספק לא היה מביא, ולמבריך ברשות אינו דומה כלל שהמבריך עיקרו ברשות עצמו ויניקת ההברכה מעוטה היא וכיון שהוא ברשות אינה אוסרת."

וכסף משנה שם, וז"ל, "והר"י קורקוס ז"ל כתב, וז"ל, נ"ל דכוונת רבינו דודאי בקונה סתם מיירי, שכן כתב בתחלת לשונו שלשה יש לו קרקע, ומ"ש אע"פ שאין לו אלא אילנות הכי פירושו, ואע"פ שלא קנה בפירוש אלא אילנות ואין עיקר דעתו אלא על האילנות והקרקע לא הזכירו ולא פירשו בשעת המקח וא"כ הרי הוא כמי שאין לו קרקע ואיך יאמר פרי האדמה אשר נתת לי והוא לא קנה אותה שלא החשיב והזכיר אלא האילנות והרי הוא בעיניו כמי שאין לו אלא אילנות, אפ"ה כיון דסתמא יש לו הרי הוא כאילו קנה קרקע, עכ"ל."

8. רשב"ם בבא בתרא פא. ד"ה למעוטי אדמת עכו"ם, וז"ל, "ונראה בעיני דהכי גרסינן "והכתיב אדמתך אדמתך", שני פעמים, כתיב ראשית בכורי אדמתך בספר ואלה שמות בואלה המשפטים ובכי תשא."

ותוס' שם, וז"ל, "רשב"ם גרס והא תרי אדמתך כתיבי, ולפי שקשה לו אידך אדמתך למה לי מגיה הספרים "והא כתיבי תרי אדמתך, חד למעוטי אדמת עכו"ם וחד למעוטי אדמת גר". ובחנם דחק עצמו דחד אדמתך דרשינן בפ"ק דבכורים, הנוטע בתוך שלו והבריך לתוך של חבירו או לתוך של רבים הרי זה אינו מביא משום דכתיב אדמתך עד שיהו כל הגידולים מאדמתך, ודוקא לוקח פירות מביא וקורא לר"מ ולא מבריך בשל חבירו דכיון דקנה מחבירו חשיב אדמתך."

9. רמב"ם הלכות ביכורים פרק ד' הלכה י"ג, וז"ל, "...ושאר המביאין חוץ מאלו מביאין וקורין."

דלוקח אינן אחד הוא לוקח גם כל היניקה, וכדבבאנו מהך דלא יחפור שהקשו דלא חשיב קנין פירות, וא"כ שפיר פריך הגמ' מהך דלוקח אינן אחד כיון דלא הוא יונק משל חבירו כלל, אבל איה"ג דיונק משל חבירו פטור, ושפיר תירצו דלזה קאי אידך אדמתך.

ועב"פ נחבאר לדעת הרשב"ם דכל קונה אינן במקום שלא קנה קרקע לא קנה גם היניקה, ואע"פ שיונק איננו משל חבירו ונרץ האינן ליניקה. אכן כ"ז הוא היכא שלא קנה קרקע, אבל במקום שקנה קרקע א"כ הא באמת בטל הקרקע לגבי האילנות, וא"כ אפילו במקום ששייר הקרקע לעצמו, מ"מ מאחר שהיניקה הנרץ לאינן הא מאחר שלסוף יונק האינן מהקרקע, וא"כ הא לא נשתייר זה לבעל הקרקע, וממילא אין זה בכלל השייר דאין בכלל השייר אלא מה שנשאר באמת אלנו, וא"כ מאחר דהוין שלשה אילנות הא נמצא דהיניקה קטוי' ל', דבשלשה אילנות הא נמכרת הקרקע להאילנות, וא"כ ממילא נשארת היניקה קטוי' לבעל האילנות, וא"כ לפי דעת [הרשב"ם] דהיניקה קטוי' מארץ א"כ הא חייב בהבאה מדאורייתא.

ולפי"ז שפיר פסק הרמב"ם דאפילו לא קנה קרקע ר"ל ששייר הקרקע כמו שפירש כן הראב"ד, הרי זה כמו שקנה קרקע, דהרמב"ם הא איירי שם לענין [הבאה] דלא הוזכר שם כלל הך דינא דקרי', ולענין הבאה שפיר חייב מדאורייתא, דכיון דהיניקה מיהת קנה שפיר הויה בכלל ארץ ומייב בהבאה, וכמו שנחבאר לדעת הרשב"ם. ולא קשה מהסוגיא דלא יחפור דשם הא איירי אס לא קנה כל הקרקע, וא"כ גם היניקה לא קנה, ואז שפיר פטור מהבאה, משא"כ לפי המסקנא דקנה קרקע, וא"כ הא נמצא דאף בשיר קנה ג"כ היניקה, וע"כ שפיר חייב בהבאה וכש"נא).

ועיי' ברמב"ם בפ"ד (ד) מהל' ביכורים (ה"י) שכתב קנה אילנות וקרקען דווקא, והיינו משום דהתם הא איירי לענין קריאה וע"כ שפיר פטור,

דלענין קריאה הא צעין דווקא שנקנה קרקע גופה ולא סגי בקנין יניקה, וכמו דחזין דמוכר שדהו לפירות ג"כ פטור מקריאה, וע"כ שפיר פסק הרמב"ם דצעין דווקא שיקנה הקרקע וכמש"ג, ופטור.

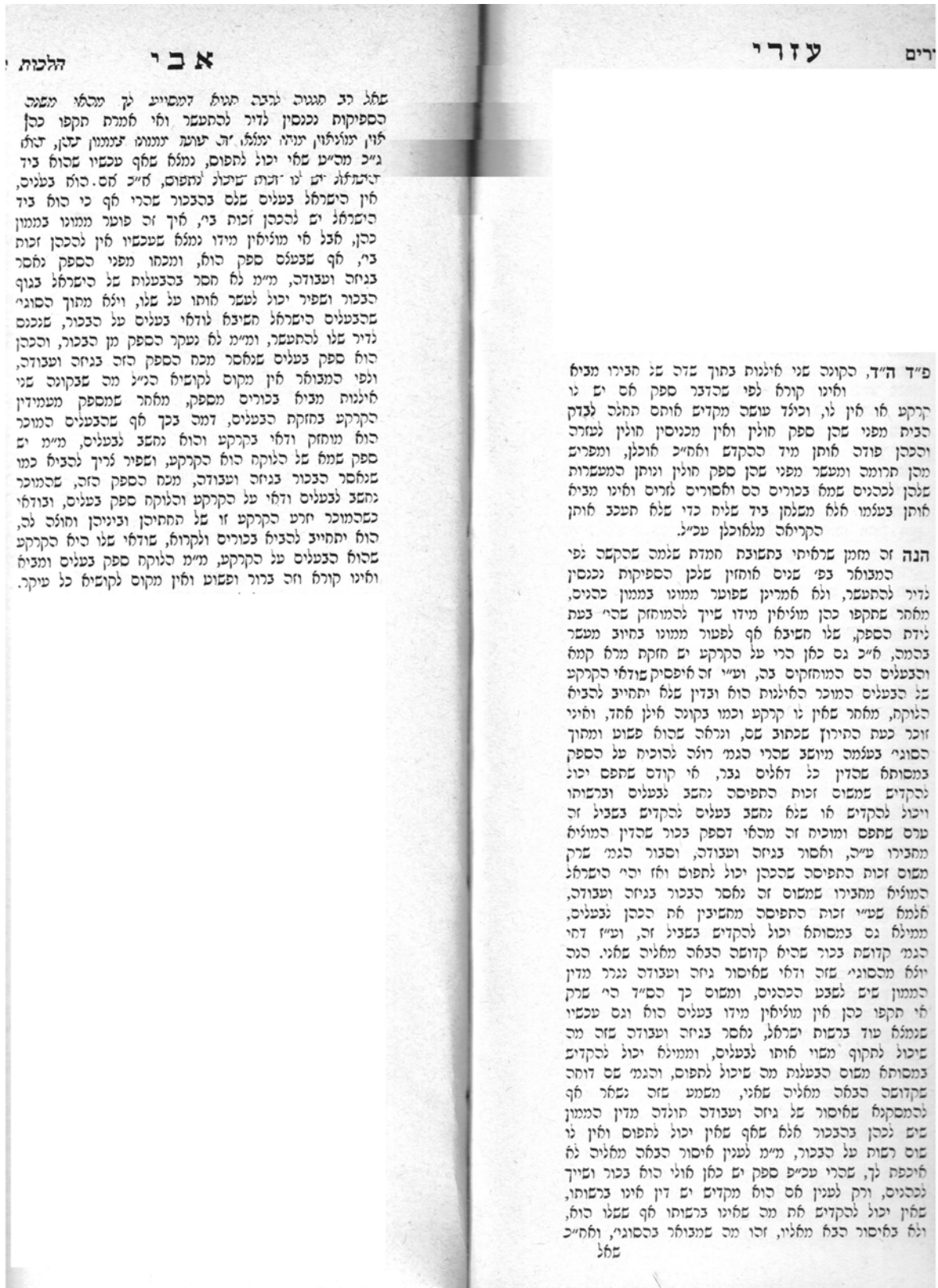
ובזה נראה לומר דהרשב"ם והתוס' לטעמייהו אזלו, דהנה צדף פ"א ע"א איתא אמר ר"י א"ש מחייב ה' ר"מ אף בלוקח פירות מן השוק, ופריך

שם הגמ' והכתיב אדמתך, ומשני למעוטי גוים. ועיין שם ברשב"ם (ד"ה למעוטי) דהאיכא תרי אדמתך, ופריך דההוא למעוטי אדמת גרים, והתוס' (ד"ה למעוטי) הקשו ע"ז דתיפוק ל' דחד אדמתך אחי למעוטי יונק משל חבירו. ואין לומר דכיון דר"מ מחייב אף בלוקח פירות מן השוק, א"כ הא ס"ל דלא צעין שיהא הגידולים מאדמתך, וא"כ לא שייך לומר למעוטי יונק משל חבירו, זה אינו, דשאני... (א) לוקח פירות מן השוק דלגבי המוכר הא כל הגידולים מאדמתך, משא"כ יונק משל חבירו דליכא אדמתך כלל. והרמב"ן בחידושו לב"ב דף פ"א שם כתב דכיון דמחייבין אף בלוקח פירות מן השוק א"כ הרי פשיטא דלא חשיב אדמתך, ובע"כ מדמחייבין ל' א"כ ע"כ דלא צעין אדמתך, וע"כ שפיר חייב אליבא גם ציונק של חבירו, והרי דהתוס' והרמב"ן מחולקין בהך סברא אי פירות מן השוק מקרי אדמתך אליבא דמ"ד דמחייבין אס לא.

והנראה לדעת הרשב"ם מוכרח דס"ל כמו שכתב הרמב"ן, דאס אף לוקח פירות מן השוק חייב גם נוטע בתוך שלו ויונק משל חבירו ג"כ חייב, דהרי כבר נחבאר לדעת הרשב"ם כל לוקח אינן אחד מקרי יונק משל חבירו. והנה שם בגמ' (דף פ"א.) מותיב תיובתא מהא דר"מ פוטר מביכורים בלוקח אינן אחד, ואס נימא דיונק משל חבירו פטור א"כ מאי תיובתא, והא התם הו' יונק משל חבירו. אלא ודאי כסברת הרמב"ן דאס אף לוקח פירות מן השוק חייב גם יונק משל חבירו חייב משום דלא צעין אדמתך, ושפיר מוכיח הגמ' מדפוטור באינן אחד ש"מ דאף לוקח פירות מן השוק ג"כ חייב. (ב)

ועב"פ הא מוכרח לדעת הרשב"ם דס"ל כדעת הרמב"ן דלמ"ד לוקח פירות חייב גם יונק משל חבירו חייב, ולפי"ז הרשב"ם לטעמי' שפיר הקשה דאידך אדמתך למה ל', ואין לתרץ כדברי התוס' דאתא למעוטי יונק משל חבירו, כיון דאייריין אס לוקח פירות מן השוק חייב, וא"כ הא גם יונק משל חבירו חייב, ושפיר אייתר אידך אדמתך. והתוס' דס"ל דיונק משל חבירו פטור לטעמייהו אזלו דס"ל

3. אבי עזרי הלכות ביכורים פרק ד' הלכה ד', וז"ל,

פ"ד ה"ד, הקונה שני אילנות בתוך שדה של חבירו מביא ואינו קורא לפי שהדבר ספק אם יש לו קרקע או אין לו, וכיילד עושה מקדיש אותם תהלה לבדק הבית מפני שהן ספק חולין ואין מכניסין חולין לעזרה והכנה פודה אותן מיד ההקדש ואח"כ אוכלן, ומפריש מהן תרומה ומעשר מפני שהן ספק חולין ונתן המעשרות שלהן לכהנים שמהם צבורים הם ואסורים לזרים ואינו מביא אותן בעלמו אלא משלחן צד שליח כדי שלא תעכב אותן הקריאה מלאוכלן עכ"ל.

הנה זה ממנו שראיתי בתשובת חמדת שלמה שהקשה לפי המצואר צ"י שנים ארוחין שלכן הספיקות נכנסין לדיר להעטער, ולא אמרין שפוער ממונו צממון כהנים, מאחר שתקפו כהן מוליחין מידו שייך להמוחזק שחי צעת לידת הספק, שלו חשיבא חף לפטור ממונו בחיוב מעשר צהמה, א"כ גם כן הכי על הקרקע יש חזקה מרא קמא והבעלים הם המוחזקים בה, וע"י זה איפסוק שודאי הקרקע של הבעלים המוכר האילנות הוא וצדן שלא יתחייב להביא הלוקה, מאחר שאין לו קרקע וכמו בקונה חילן אחר, והוא הסוגי בעלמה מיושע שהרי הגמ רוצה להוכיח על הספק במסותא שהדיון כל דאליס גבר, אי קודם שהפס יכונ להקדיש שמשום זכות התפיסה נחשב לבעלים וצדוהו ויכול להקדיש או שלא נחשב בעלים להקדיש בשביל זה ערס שהפס ומוכיח זה מהאי דספק צבור שהדיון המוליא מחבירו ע"ה, ואסור בגיזה ועבודה, ובצור הגמ שרק משום זכות התפיסה שהכנה יכול לתפוס ואז יהי ישראל המוליא מחבירו משום זה נאסר הבכור בגיזה ועבודה, אלמא שעי"י זכות התפיסה מחשיבין את הכנה לבעלים, ממילא גם במסותא יכול להקדיש בשביל זה, וע"י דחי הגמ קדושה צבור שהיא קדושה הבאה מאליה שאני. הנה יולא מהסוגי שזה ודאי שאיסור גיזה ועבודה נגד מדין הממון שיש לשבט הכהנים, ומשום כך הס"ד הי שרק אי תקפו כהן אין מוליחין מידו בעלים הוא וגם עכשו שנמלא עוד צרשות ישראל, נאסר בגיזה ועבודה שזה מה שיכול לתקוף משו אותו לבעלים, וממילא יכול להקדיש במסותא משום הבעלות מה שיכול לתפוס, והגמ שם דוחה שקדושה הבאה מאליה שאני, משמע שזה נאסר חף להמסקנא שאיסור של גיזה ועבודה תולדה מדין הממון שיש לכהן בהבכור אלא שאף שאין יכול לתפוס ואין לו שום רשות על הבכור, מ"מ לענין איסור הבאה מאליה לא איכפת לך, שהרי עכ"פ ספק יש כן אולי הוא צבור ושייך לכהנים, ורק לענין אם הוא מקדיש יש דין אינו צדוהו, שאין יכול להקדיש את מה שאינו צדוהו חף ששלו הוא, ולא באיסור הבא מאליה, זהו מה שמצואר בהסוגי, ואח"כ שאל

שאל רב מנשה לרצה תעיל דמטייב לך מהאי משנה הספיקות נכנסין לדיר להעטער ואי אמרת תקפו כהן אין מוליחין מידו יתעלה, זה עושה צממון צממון, זהו ג"כ מה"ע שאי יכול לתפוס, נמלא שאף עכשו שהוא צד ד"אח"כ יש לו זכות שריבג לתפוס, א"כ אם הוא בעלים, אין ישראל בעלים שלם בהבכור שהרי חף כי הוא צד ישראל יש להכנה זכות צ"י, חף זה פוער ממונו צממון כהן, אבל אי מוליחין מידו נמלא שעכשו אין להכנה זכות צ"י, חף שבעלם ספק הוא, ומנחו מפני הספק נאסר בגיזה ועבודה, מ"מ לא חסר בהבעלות של ישראל בגוף הבכור ושפיר יכול לעשר אותו על שלו, וילא מחוך הסוגי שהבעלים ישראל חשיבא לודאי בעלים על הבכור, שנגמס לדיר שלו להעטער, ומ"מ לא נעקר הספק מן הבכור, והכנה הוא ספק בעלים שנאסר מכה הספק הזה בגיזה ועבודה, ולפי המצואר אין מקום לקושא חמ"ל מה שבקונה שני אילנות מביא צבורים מספק, מאחר שמספק מעמידין הקרקע בחזקה הבעלים, דמה כן חף שהבעלים המוכר הוא מוחזק ודאי בקרקע והוא נחשב לבעלים, מ"מ יש ספק שמה של הלוקה הוא הקרקע, ושפיר לרף להביא כמו שנאסר הבכור בגיזה ועבודה, מכה הספק הזה, שהמוכר נחשב לבעלים ודאי על הקרקע והלוקה ספק בעלים, וצודאי כשהמוכר חרע הקרקע זו של החתובין וציוהו וחולא לה, הוא יתחייב להביא צבורים ולקרוא, שודאי שלו היא הקרקע שהוא הבעלים על הקרקע, מ"מ הלוקה ספק בעלים ומביא ואינו קורא זה צבור וששוע ואין מקום לקושא כל עיקר.